

PÁREK

časopis Knihovny města Ostravy

Tajemství svaté krve – Michael BYRNES

Izraelský archeolog Mizrahi narazí při vykopávkách v jeskyni v Judské poušti na tajnou místnost, kde nalezne mimo jiné hliněnou nádobu se záhadným hieroglyfem a třemi starověkými svitky.

Vražedný instinkt – Robert WALKER

Hlavní postavou napínavého románu, napsaného v duchu tradice jako Mlčení jehnátek či Těla jako důkaz, je inteligentní a cílevědomá lékařka - vyšetřovatelka FBI, specialista na psychiku zločinců, která věřila, že ji už nic nezaskočí. To bylo ovšem předtím, než uviděla jednu z obětí takzvaného "upířího vraha".

Krevní pouto – Patricia BRIGGS

Druhá kniha s Mercedes Thompsonovou v hlavní roli... V dnešní době vládne světu věda, která zakazuje upalování, topení nebo veřejné lynčování čarodějnic. A průměrný zákona dbalý občan se naopak nemusí bát příšer ve tmě.

Kam jedeme, tati – Jean-Louis FOURNIER

Jean-Louis Fournier napsal s nadhledem a cynickým humorem hořký příběh svých dvou těžce tělesně i duševně postižených synů. Vzpomínky a příhody, často popisované jen na několika řádcích a vždy s brilantní pointou, téměř vždy zamrazí v zádech. Kniha byla oceněna v roce 2008 cenou Prix Femina.

Králíček sebevrah se vrací – Andy RILEY

Knížka Králíček sebevrah se vrací je pokračováním oblíbených Králíčkových sebevražd.

Dámy z Grace Adieu a jiné pov. – Susanne CLARKE

První román Susanny Clarkové, Jonathan Strange a pan Norrell, byl přeložen do dvaatřiceti jazyků a po celém světě se z něj stal bestseller. Dámy z Grace Adieu je její první sbírka povídek, které čtenáře zavádějí hluboko do světa Férie - a ten nikdy není tak daleko, jak si myslíme.

Dědictví – Eva TVRDÁ

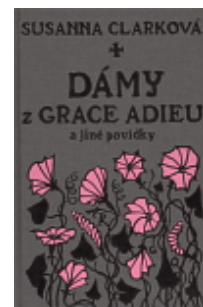
Poutavý příběh mladé Agnes a její rodiny v době válečné i poválečné. Kniha bourá tradiční povědomí o lidech z Hlučínska.

Výběr několik nových titulů na měsíc srpen v regálech knihovny

RECENZE:

Dámy z Grace Adieu a jiné povídky (3-2.312)

Susanne Clarková

Tak trochu jiný svět – to je základní předpoklad pro literární fantastiku. V roce 2004 svoji představou „tak trochu jiného světa“ nejvíce čtenáře okouzila románová prvotina britské spisovatelky Susanne Clarkové „Jonathan Strange & pan Norrell“. Kniha získala snad všechny možné ceny světa – Hugo Award, World Fantasy Award, Locus Award aj. Když v roce 2007 vyšla v češtině, celé se to znovu opakovalo. Ocenění Kniha roku 2007, Fantasy a horor roku 2007, a jako takový přídavek, její překladatel Viktor Janiš získal ocenění Překladatel roku. Svět jásal, ale já patřil k té malé skupince, které se oslav nezúčastnila. Opravdu zajímavá kniha a příběh, ale díky rozsahu děje mi to připadalo místy nudné.

Na konci roku 2009 vyšla v češtině tato její povídková sbírka vážící se ke světu ze slavného románu, která obsahuje osm příběhů, často napsaných ještě před vydáním románu. Osobně jsem si říkal, že právě tato krátká literární forma by v mých očích mohla být více atraktivní. A skutečně, nezbyvá mi nic jiného než konstatovat, že povídka nejen že není mrtvý a nezáživný literární styl, ale S. Clarková s ním umí skutečně mistrovsky pracovat.

Jestli jste tedy nečetli román, nastíním lehce autorčin svět. Je časován do doby na rozhraní 18.-19. století, v dobách napoleonských válek. Ale to nejpodstatnější je přítomnost magie. V Británii je magie běžnou a moderní věcí. Nejen samotná magie, ale i bytosti ze světa kouzel, jako elfové, skřeti a víly, to vše je běžně k vidění. Přitom svět je v podstatě stejný, jak ho známe z historie. A v tomto světě se pak odehrává oněch osm příběhů. Je to doba, která patří tvorbě J. Austenové či sestrám Brontëovým. A protože jsem v poslední době přečetl několik děl od těchto stálic anglické klasiky, neustále mi povídky Clarkové jejich tvorbu připomínaly. Ten svět venkovské střední třídy, většinou s ženskými hrdinkami, k tomu často ve vztazích s pastory anglikánské církve. Prostě základní osnovy děl Austenové i Brontëových.

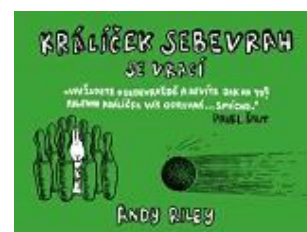
Ale jak jsem už připomínal, je to tak trochu jiný svět. Svět, kde ani ne, že by vládla magie, ale je známá, trpěná a snad i tajně uctívána. Ale není přístupná všem, proto je na ni nahlíženo jako na něco vzrušivého a tajemného zároveň. Ano, musíte především chápat, že to není klasické fantasy v smyslu Tolkiena či Eddingse. Není v něm žádný boj mezi dobrou a zlou magií, žádné kouzelné bitvy plné netvorů z bran pekelných atd. Jsou to normální příběhy, jen „decentně“ prostoupené magií. Přitom by bylo nesmyslné tvrdit, že jsou to nudné a neatraktivní náměty. Naopak každý příběh má své jedinečné napětí, svou tajemnou a často vtipnou pointu. K tomu pomáhá i různorodost postav. Nebo i netradičně zvolené lidové nářečí, jako v povídce „Na vilným vršku“.

Je to opět jedna z výborných knih, které jsou trochu jiné, přitom čtivé a ... krásné. Opět v překladu Viktora Janiše a s biografickým medailonkem Martina Šusta vydalo nakl. Argo.

BoboKing

Králíček sebevrah se vrací (1-1.792)

Andy Riley

Rok se sešel s rokem, a pro všechny příznivce takových ne zcela normálních králíků vyšlo další pokračování „Králičkových sebevražd“, které se tentokrát jmenuje zcela lakonicky „Králíček sebevrah se vrací“. Když se v roce 2008 u nás objevila jeho první kniha, pro mne osobně (a hromadu dalších podivínů milujících skutečně těžký černý humor) to

bylo jako zjevení z nebe (nebo bych měl spíše říct z pekla?). Ale ze svého okolí znám i lidi, kteří nad těmito vtipy odvraceli hlavy, že to je už tedy dost přehnané. Každý je prostě jiný.

V čem jsou tak jedinečné kreslené příběhy o sebevraždě králíčkovi? Přece v tom kontrastu. Co nevinějšího si představit, než malého bílého ušáčka. A do toho ta kacířská myšlenka, co vlastně myšlenka, přímo vyobrazený postup činu zvaného sebevražda. Apaticky čumící ušák, který s maniakální klidem předvádí, k čemu všemu se dá použít DVD přehrávač, jaké nezvyklé funkce může plnit nevinné dětské hřiště s houpačkami atd. Riley předvádí jak jednoobrázkové příběhy, tak i celé stripy. Úžasné jsou například jeho nápady zakomponované do dějů slavných filmů, jako Terminátor, Vetřelci či Pán prstenů. Člověk prostě žasne na autorovu fantasií. Koho by napadla sebevražda upálením vlastními větry, nebo skonat díky internetovému nákupu Harryho Pottera? Nad některými obrázky se člověk skutečně musí od srdce smát, nad některými ale i tvrdá nátura jako já si přece jen řekne, že to je už skutečně „drsné“. Je to např. práce s vrtačkou či mixérem, ale asi jedničkou v drsnosti je králíček a struhadlo. Naopak v některých se čtenář musí pozorně podívat, co vlastně se tady autor snažil nakreslit, protože králíček hned tak vidět není (např. olympijská pochodeň či dobývání Everestu).

Můžeme si jen zbožně přát, aby bylo u nás dost podivínů, kteří budou investice to této knížky považovat za dobře vložené peníze, aby se u nás mohlo třeba objevit další pokračování pod názvem „The Bumper Book of bunny suicides“ (vše z předešlých dílů plus hromádka nových vtipů), a třeba se mohly vydat i jeho další knížky kresleného humoru jako „Great lies to tell small kids“, „d.i.y. Dentistry“ či „Selfish pigs“.

O Rileyho králíčcích se dá říci to, co řekl Hugh Grant : „Jedna z nejvýznamnějších knih roku.“
V překladu Denisy Kantnerové vydalo nakl. Paseka, 2009.

BoboKing

Kam jedeme, tati? (2-3.4667)

Jean-Louis Fournier

Jsem otec dvou synů. Banální věta, kterou i já osobně můžu vyslovit s čistým svědomím, protože je to pravda. Jean-Louis Fournier (1938) tuto větu může taky vyslovit, ale přece jen s jistou hořkou příchutí. Je totiž otcem dvou těžce fyzicky a mentálně postižených synů. Jeho kniha „Kam jedeme, tati?“ (orig. *Où on va, papa?*, 2008), pojmenovaná podle vlastně jediné věty, kterou jeho mladší syn dokázal vyslovit, není ani příběhem o odhodlání poprat se s osudem, o těžkém životě a finančních problémech z pohledu rodičů, či návodem, jak získat vnitřní sílu pro překonání této Boží zkoušky. Je to silně osobní zpověď člověka, který se touto knihou snaží spíše omluvit oběma synům, Mathieuovi a Thomasovi, za život, který jim nachystal, za všechno to pusto, které jim nikdy nikdo nedokázal vyplnit. Za to, že on je ten, kdo je zplodil a okradl o všechny krásy světa. Jak sám v předmluvě píše: „*Knihu, kterou jsem napsal pro vás. Aby se na vás nezapomnělo, abyste nebyli jen fotkou na průkazu ZTP. Napsal jsem ji, abych vám řekl, jak lituji toho, že jsme spolu nemohli být šťastní, a možná také, abych vás poprosil za odpuštění, že jsem vás tak pokazil.*“

Je to hluboce upřímná zpověď, která se ale vyhýbá všem klišé o morální síle a odvaze. Je napsaná se značným nadhledem, s neuvěřitelnou mírou humoru, cynického a černého. To vše bez jakýchkoli zábran, protože Fournier zažil něco, co by se dle jeho slov neodvážil natočit ani Hollywood. Protože mít dva syny, a oba takto postižené, to by i na Ameriku bylo už neuvěřitelné.

Je skutečně neuvěřitelné, jak autor dokázal popsat své pocity, své příběhy se syny, kdy se vy, jako čtenář, smějete a zároveň vám tečou hořké slzy po tváři, a děkujete nějaké síle osudu, že vás to nepotkalo. Není nic horší, než jako rodič prožívat to, co zažil autor a tisíce dalších obdobných. Pro mnohé může být až šokující, co vše a jak Fournier píše. Od stavu absolutní deprese – „... možná by opravdu bylo lepší, kdyby se mi stala nějaká vážná dopravní nehoda... A tak zavřu oči, šlápnu na plyn a snažím se je udržet zavřené co nejdéle...“, přes děsivě cynické nápady – „Pomyslel jsem si, že až budou velcí, koupíme oběma velkou břitvu. Potom je zavřeme do koupelny a necháme je, ať si se svými břitvami

poradí, jak umí. Když už nebude z koupelny nic slyšet, vezmeme pytel a půjdeme tam poklidit...“ až po stav skutečného štěstí z každého kousku úspěchu, který jeho „vrabčácci“ dokázali.

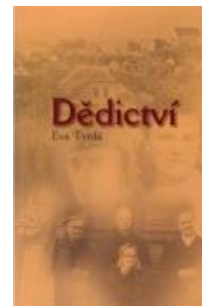
Je těžké o této knize psát. Co to vlastně je? Je to autobiografie jedné zničené rodiny, soupis děsivých i šťastných chvil, či hromada zbožných přání? Těžko říci, ale jedno je jisté, kniha těžko nějakého (nejen) rodiče nechá klidného.

Vydalo nakladatelství Computer Press v překladu Ireny Zbiejczukové.

BoboKing

Dědictví (2-32.004)

Eva Tvrdá

Nezávisle na sobě mi několik lidí doporučilo knihy autorky Evy Tvrdé, píší regionální literaturu z prostředí předválečného a válečného Hlučínska. Odolávala jsem dlouho, nakonec jsem však neunikla a ... jsem moc ráda. Knihu Dědictví jsem začala číst ráno v tramvaji, když jsem jela na velikonoční sobotní směnu a odložila ji až před spaním, dočtenou, s velice silnými pocity.

Prajzáci, tak byli často s mírně hanlivým podtextem nazýváni lidé žijící na Hlučínsku. Lidé, kteří „vždycky měli dost, ti, kteří se měli dobře za každého režimu“. Možná měli, možná ne...ale je možné hodnotit vždy jen černobíle? Kde zůstal člověk jako takový? Kde zůstali ti, kteří nestáli o říši a Hitlerovu politiku, avšak přesto museli narukovat k wehrmachtu? A kde se nacházely jejich ženy?

Právě o tom se dočtete v knize Dědictví, která začíná příběhem mladé Agnes, jež se provdala do Darkovic do statkářské rodiny, jejíž půlka – švagr Johan a tchyně, byli příznivci říšské politiky, avšak její muž Karel a tchán mezi „zapálené“ nepatřili. Dočtete se o tom, jak dokázala válka rozdělit rodinu, i o tom, jak právě ti, kteří byli jen v nesprávnou dobu na nesprávném místě, platili nejvíc, tak jak už to v dějinách nezřídka bývá.

Již první kapitola začíná velmi symbolicky tím, jak jde Agnes před svatbou ke kartářce a ta, již se v kartách zjeví její nelehký osud, který jí odhaluje jen zčásti, reaguje na Agnesino zklamání nad věštbou slovy „Je to na tobě, na nikom jiném. Proživej, co chceš. Bolest nebo radost, zvol si...“

V této první a nejdelší kapitole se dočteme o tom, jak nelehké bylo odejít z domova do nepřítelů přátelského prostředí, coby nevídaná snacha, i tom, jak politika a válka rozdělila dva tolik odlišné bratry. Dočkáme se konce války, která však pro spoustu lidí na Hlučínsku koncem nebude. Zažijeme s Agnes úklady, narození dětí a v některých případech i jejich smrt. Poznáme Johanovu dokonalou modrookou a blondatou nevěstu Gretu i sobeckou Alenu – manželku již dospělého Agnesina syna Helmuta, a nakonec i jejich dceru Agátu, poslední Agnesinu naději v pokračování rodu. Poznáme je dokonale a uděláme si na ně jasný úsudek, abychom se v dalších, již mnohem kratších kapitolách, věnovaných právě jednotlivým postavám, podívali na život jejich očima a vzápětí na ně museli změnit názor...

Knihy je proložena i několika příběhy lidí, vztahujících se pouze k dané době a místu, nijak nesouvisejících s Agnes, přesto velice silných.

Krásné čtení plné lidskosti Vám přeje Tina

Krevní pouto (2-3.4074 II.)

Patricia Briggs

Neuběhlo ani půl roku od vydání knihy „Měsíční píseň“, a ostravské nakladatelství Fantom Print pro všechny fanoušky urban fantasy či vlkodlaků, upírů a jiných temných bytostí v našem současném světě, vydalo další knihu z cyklu o Mercy Thompsonové. Záměrně zde říkám další příběh, a ne druhý, přestože je to druhá kniha z cyklu. Tak to totiž nakladatel prezentuje hned na úvodní záložce knihy (dostí neobvyklý jev, ale marketingově skvělý krok), kde píše: „Pro spoustu lidí je mnohadílňý cyklus velmi odrazující. Jedním z charakteristických znaků autorčiných knih je ale skutečnost, že každá představuje ucelený, završený příběh.“ A to skutečně kniha splňuje.

Děj nás zavede opět do fiktivního amerického města Tri-Cities, kde v jedné čtvrti má svoji autodílnu krásná, ale drsná Mercy, autoopravářka specializující se na německé vozy. Není na ní nic výjimečného, pokud tedy je normální být kožoměncem, člověkem, který se dokáže proměnit v kojota. V tomto autorčině světě žije spousta obdobných bytostí, jako upíři či vlkodlaci, z nichž někteří se odhalili lidstvu, jiní raději ne. Zdejší klan upírů městu vládne jako mafie. Mercy místo výpalného platí opravami jejich Mercedesů a BMW. Dohled nad ní má jeden z jejich zastánců, Stefan, jeden z nejmocnějších upírů ve městě. Právě mu dluží jistou službičku, a tak jeho prosbu nemůže odmítnout. Chce, aby v přeměně za kojota s ním odjela k jednomu motelu, kde se usadil neznámý upír. A tím se nejen z jejího života, ale života celého města stává jedna velká noční můra. Geometricky roste množství vražd a jiných brutalit. Ten neznámý je totiž bytost, ze které mají hrůzu i samotní upíři a vlkodlaci. Je to upír kouzelník, posedlý démonem, tedy bytost neuvěřitelně mocná, a především s touhou neustále ničit a zabíjet.

Díky tomu kniha oproti „Měsíční písni“ více inklinuje k hororu, má větší napětí i spád. Snad naopak je jednodušší, protože propletec vzájemných vztahů mezi vlkodlaky, upíry a dalšími bytostmi z nadpřirozených světů se zjednodušil díky tomu, že příběh se odehrává na jednom místě, mezi upíry a částečně vlkodlaky. A primárně tedy nejde o mocenské boje, i když tomu se ve světě Briggsové nevyhneme. Autorka totiž vytvořila u těchto bytostí svůj jedinečný řád, který má své specifické hierarchie, postupy a etiku. Mercy tady vystupuje jako velmi svérázná postava, která je i není člověk, patří do světa nadpřirozených bytostí, a přitom jako jediný kožoměncem v širokém okolí není podřízen žádnému systému klanů. To jí na jednu stranu zjednodušuje život, ale protože byla vychována mezi vlkodlaky, a zdejší alfa (vůdce) vlkodlaků ji bere jako téměř svoji partnerku, zcela svobodná v jednání taky není.

Na knize je samozřejmě částečně cítit, že ji psala žena. Stejnou měrou jako kladla důraz na děj, klade důraz i na vztahy. To jak milostné, tak i partnerské. Pravděpodobně asi nikde jinde například nenarazíte na homosexuálního vlkodlaka, či sexuální vzplanutí během tréninku bojových umění. Knihu „Krevní pouto“ s nádhernou originální obálkou přeložila opět Kateřina Niklová a v únoru 2010 vydalo nakl. Fantom Print Ostrava.

BoboKing

Američanka Patricia Briggs (1965) píše od roku 1990. První román, Masques, jí vyšel v roce 1993. Kniha neuspěla a autorčina sotva nastartovaná kariéra málem skončila dříve, než začala. Druhý román, Steal the Dragon (Riallina hra), se naštěstí prodával mnohem lépe a získal příznivé ohlasy i u kritiky. Kariéra autorky se tak pomalu rozbíhala a s každým dalším titulem stoupal prodej i počet fanoušků.

Rostoucí popularita knih Briggsové, spolu se schopností tvořit živé, přesvědčivé postavy, inspirovala nakladatele k tomu, aby autorku požádal, zda by nezkusila napsat moderní městskou fantasy. Briggsová výzvu přijala a podepsala smlouvu na knihy, jejichž hlavní hrdinkou se stala Mercy Thompsonová.

Tajemství svaté krve (2-3.4372)

Michael Byrnes

Od vydání snad nejznámějšího thrilleru posledních let - „Šifry mistra Leonarda“ od Dana Browna - už uplynulo letos sedm let, a přesto neustále jeho úspěch inspiruje autory po celém světě k sepisování obdobných příběhů. Mnohdy s větším či menším úspěchem. Jedním z nich, z těch lepších, je i americký autor Michael Byrnes. Ten se představil čtenářům románem „Tajemství Chrámové hory“, který česky vydala JOTA v roce 2007. V roce 2009 následoval jeho druhý román „Tajemství svaté krve“, který stránky Publishing News hodnotí slovy „Konečně přichází rovnocenný konkurent Dana Browna a jeho Da Vinciho kódu“.

Jedná se o příběh založený stejně jako u Browna na religiózních základech a tajemstvích různých náboženství. Ale zatímco Brown prostřednictvím profesora Langdona byl na stopě největšího tajemství křesťanství, Byrnes se obrátil na další velká náboženství. Příběh se z většiny odehrává v Jeruzalému. A to je snad nejposvátnější místo jak pro křesťany, tak pro Židy a muslimy. A právě poslední dvě komunity jsou hlavním námětem příběhu. Tedy dodnes trvající neshody o to, komu patří Jeruzalém, především Chrámová hora – vyznavačům judaismu či islámu.

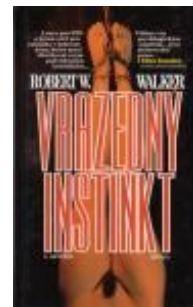
Přestože nakladatel na obálce nic neuvádí, je tato kniha vlastně volným pokračováním knihy „Tajemství Chrámové hory“. V té aktéři našli pod Chrámovou horou ostatky, které patří samotnému Ježíši Kristu. Stejně jako já, asi většina čtenářů celkem s klidem může s knihou začít i bez znalosti předešlého titulu, přesto tam jsou místa, kde přesně nechápete, co hrdina proslovem myslí. Hlavními hrdiny tohoto volného pokračování jsou příslušníci tajné sionistické organizace zvané Synové světla. Ta po staletí chrání jeden z největších biblických pokladů – archu úmluvy. S její pomocí chtějí dle legendy opět nastolit boží záměr a vyčistit Jeruzalém od nečistých muslimů. Potřebují ale vyvoleného, který jediný dokáže otevřít archu a tím spustit definitivní očistu země zaslíbené. A tím vyvoleným je genetička Charlotta Henneseyová, která potvrdila pravost ostatků Krista z první knihy, a sama si přitom jeho DNA aplikovala.

Jak jsem už tedy psal, je to příběh, který je založený na velmi obdobné osnově jako „Šifra mistra Leonarda“. Děj je přímo „prošpikovaný“ historickými fakty, která autor mistrovsky vmíchal do své literární fikce. Opět tedy vzniká příběh, který stejně jako u Browna mnohým může připadat jako založený na neoddiskutovatelných faktech. Ale to je samozřejmě záměrem všech těchto thrillerů. Snažit se čtenáři co nejvíce ztížit rozlišení pravdy od fikce. Děj knihy má velmi závratné tempo, situace se mění od kapitoly ke kapitole. Hrdinové bojují, zrazují, umírají. Nic není tak, jak si čtenář možná myslí. Proto jestli nechcete si přivodit „bolehlav“, nesnažte se zpětně hledat příčiny, proč se to či ono právě děje. Logika příběhu je daná, ale situace se v každé následné kapitole mění tak radikálně, že jen skutečný Sherlock Holmes by dokázal pozpátku citovat děj. K tomu jako většině autorů dobrodružných thrillerů pomáhá jejich právo na vkládání „šťěstěny“ do činů svých postav. A je na čtenáři, jak moc se nechá „balamutit“. A já říkám, toto je literatura, která je krásná právě tím, že se jí necháte balamutit. Z anglického originálu „The Secred Blood“ přeložila Nad'a Funioková pro nakl. JOTA.

BoboKing

Vražedný instinkt (2-21.767)

Robert W. Walker

Jako je „Hamlet“ od W. Shakespeara klasickým termínem pro pojem divadelní hra, tak román „Mlčení jehňátek“ od T. Harrise je asi nejznámějším titulem symbolizujícím žánr thriller. Hlavně jeho filmová verze, která v roce 1991 pobláznila celý svět, vyvolala vlnu zájmu o obdobná témata, tedy příběhy o velmi sadistických a vyšinutých masových vražích. A právě jednou z knih, které se svezly na vlně tohoto zájmu, byl i román „Vražedný instinkt“ amerického spisovatele Roberta W. Walkera. Narodil se v roce 1948 v jižanském Mississippi, ale vyrůstal v Chicagu, a stejně jako např. Stephen King už od dětství sepisoval své příběhy. Autorovým největším literárním vzorem je Patricia Cornwellová.

Jeho román „Vražedný instinkt“ (orig. *Killer Instinct*, 1992) vyšel česky v ostravském nakladatelství Sfinga ve spolupráci s S Aktuell v roce 1994, a je to bohužel zatím jediné české vydání od tohoto autora. Jak jsem už napsal, kniha je ovlivněna dobou fenoménu „Mlčení jehňátek“. Jedná se tedy o temný a krvavý thriller s masovým vrahem jménem Učík, jehož největším prokletím, vlastně rozkoší, je krev. Teplá lidská krev, která podle jeho zvrácené filosofie je přímo magickým fluidem, obsaženým ve všem živočišném či lidském. Krev pije, koupe se v ní, přímo se s ní mazlí. Potřebuje ji stále, a díky svému povolání obchodního cestujícího jezdí po mnohých státech Unie, kde po sobě zanechává mrtvoly. Do příběhu vstupuje právě době objevení jedné z nich, kdy FBI už má v záznamech několik obdobných vražd, a je tedy na místě zjistit, jestli je dělá jeden vrah. A to je právě úkol pro začínající soudní doktorku Jessicu Coranovou. Ta po malých krůčcích pomalu odhaluje profil upířího vraha. Vrah, který nemá sebemenší morální výčitky ze svých činů, a doufá, že jednou „ochutná“ i doktorku Coranovou.

Autor vystavěl svůj příběh na tom, že čtenáři nic netajil, nic neskrýval. Je to laicky řečeno „hardcore“ thriller. Není to jen samotným námětem, který už sám o sobě jasně předurčuje, že nebude pro slabší náтуры. Walker nám ale předkládá skutečně detailní popisy jeho masakrů, stejně jako myšlení, prostě vše, co k tomu patří. Jsme svědky všech pitev, odebrání vzorků, i samotného zabíjení. Do tohoto konceptu zapadá i styl vyšetřování, který autor pro svoji knihu vybral. Je to vlastně takový předchůdce dneska tolik oblíbených forenzních kriminálek, jako jsou „Sběratelé kostí“ či „CSI: Miami“ atd. Na cestě za pachatelem naše hrdinka a celý její tým využívá především nejmodernějších kriminalistických technologií a postupů, od elektronových mikroskopů, laserových snímačů otisku, až po počítačovou analýzu DNA. K tomu ještě autor přistupuje k příběhu tak, že víme, kdo je pachatel, co právě dělá, co udělal. Pro nás nebude tedy záhadou jeho odhalení, ale spíše cesta, jak se k němu dostat. Důležitou věcí je ale i přiblížení postav čtenáři. Dr. Coranová není jen vyšetřovatelka, je to člověk, který má množství osobních problémů, který musí o své místo v životě i v FBI svádět každodenní boj. Obdobně je to i v případě našeho vraha. Postupně odkrýváme jeho život, myšlení, touhy atd.

Tento moderní, a i po letech stále aktuální a čtivý román, se stal základem celé série, kterou autor pojmenoval podle hlavní aktérky - Jessica Coran. V období 1992 až 2004 vydal o ní celkem jedenáct knih.

Knihu do češtiny přeložila Renáta Tomášková.

BoboKing

NOVINKY

(výběr několika nových titulů z fondu KMO na měsíc srpen)

Kurt VONNEGUT jr. – Armagedon, aneb, Jak skončil boj s ďáblem

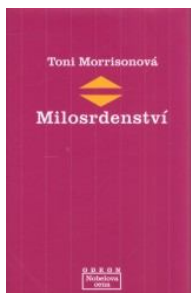
Kurt Vonnegut zastával celý život pozici důrazného odpůrce válek a jakéhokoli násilí a ve svých textech často zpracovával, s humorem a ironií sobě vlastní, neutuchající a nezvladatelnou lidskou náklonnost ke zlu. V knize je text vracející se znovu k tématu amerického bombardování Drážďan na konci druhé světové války, text o třech vojácích, kteří si představují své milované jídlo, jež si dají, až se vrátí z války domů, text o tom, jak je nemožné uchránit své děti před svody násilí, a další.

Miloň ČEPELKA – Bezdětný otec

Novela Bezdětný otec a syn, autorem označovaná za "málem román", má nadčasové téma vztahu otce a syna - byť už z názvu je patrné, že o klasický vztah nepůjde. Hlavní hrdina, tváří v tvář střednímu věku a vlastní neplodnosti, se pokouší vrátit do mládí, kdy ještě byl schopen počítí, a vypátrat své potomky, zrozené pohříchu bez jeho fyzické účasti. Hledání dnes již dospělých synů, narozených z jeho kdysi darovaného spermatu, mu však místo radosti přináší spíše trapné a rozpačité okamžiky, o skutečných tragédiích nemluvě.

Toni MORRISON – Milosrdenství

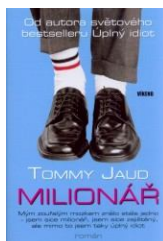
Nejnovější román Toni Morrisonové v mnohém připomíná její nejlepší a nejvíce oceňovanou knihu – Milovanou. Shodné je nejen téma otroctví, ale i způsob, jakým ho prozaička zpracovává. Příběhy jednotlivých postav, jež jsou stejně jako v Milované zejména ženské, vypráví s neobyčejnou intenzitou, která čtenáře hluboce zasáhne. Děj románu zasadila spisovatelka do doby, kdy Američané práci otroků teprve začínali využívat. Skutečné břímě dějin i pohnuté osobní historie na svých bedrech nese úvodní a klíčová vypravěčka Milosrdenství: celý příběh zahajuje Florensina zpověď, jež rekapituluje svízelnou cestu černé otrokyně k vnitřní svobodě.

Karolin LÜDEMANN – Slovní sebeobrana pro ženy

Kdo by to neznal? Ať už v práci či mimo ni jsou ženy oblíbeným terčem slovních útoků a provokací. V tu chvíli si přejeme zareagovat okamžitě, potřebujeme, aby nás vhodná odpověď napadla hned, ne až cestou domů! Autorka, odbornice v oblasti kariérního rozvoje, připravila tréninkový program speciálně určený ženám. Dozvíte se, jak správně komunikovat a pohotově reagovat, jaké jsou nejefektivnější taktiky slovní sebeobrany - od "vyhýbání" přes "protiútok" až po "souhlas", jak pracovat s hlasem, abyste působily výrazněji, jak diplomatically zmírnit konfliktní situace a konstruktivně řešit spory, jak účinně využívat řeč těla.

Tomy JAUD –Milionář

Mým zoufalým mozkiem znělo stále jedno - jsem sice milionář, jsem sice zajištěný, ale mimo to jsem taky úplný idiot. Ve velice vtípném a zábavném pokračování příběhu Simona Peterse, s nímž jste se již setkali v předchozí úspěšné knize Úplný idiot, sledujete přeměnu „úplného idiota“ na muže, jenž přijde s neobvyklým podnikatelským záměrem a jehož šance na úspěch vůbec není malá...